

Sygn. akt V KZ 25/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **A. S.**

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w S. z dnia 9 stycznia 2020r., sygn. akt III Kop (....)

o przejściu do wykonania na terytorium RP kary 7 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnie wyrokiem Wyższego Sądu Krajowego w W. , sygn. akt [...] Bs (...)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 lipca 2020 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 kwietnia 2020 r., sygn. akt II AKo (...),

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. postanowieniem z dnia 9 stycznia 2020r., sygn. akt III Kop (...) na podstawie art. 611 tg § 1 k.p.k. przejął do wykonania na terytorium RP karę orzeczoną wobec A. S. wyrokiem Sądu Krajowego dla Spraw Karnych w W., sygn. akt (...), zmienionym następnie wyrokiem Wyższego Sądu Krajowego w W., sygn. akt [...] Bs (...), na karę 7 lat pozbawienia wolności. Ponadto Sąd ten stwierdził, iż czyny, za które A. S. został skazany wyczerpują dyspozycję art. 13 §

1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz zastosował środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 30 dni od dnia przekazania skazanego na terytorium RP (k- 110-112).

Na to postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego, ustanowiony z urzędu. Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 4 lutego 2020r., sygn. akt II Akz (...), zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy (k- 138-144).

W dniu 4 lutego 2020r. wpłynęło zażalenie skazanego na to samo postanowienie (k- 164-165). Jednocześnie skazany złożył wniosek o wznowienie tego postępowania.

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2020r. Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt II Akz (...), wniesione zażalenie skazanego na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania (k- 185-189). Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 8 kwietnia 2020r. (k- 246-248).

Zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 2020r., sygn. akt II Ako (...), upoważniony sędzia Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Na to zarządzenie skazany wywiódł zażalenie argumentując, że postanowienie z dnia 9 stycznia 2020r. o przejęciu do wykonania na terytorium RP kary 7 lat pozbawienia wolności zapadło niezgodnie z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne.

W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia prawidłowo wykazano, że wniosek skazanego nie obejmuje materii, w której dopuszczalne jest wznowienie postępowania w oparciu o treść art. 540 § 1 k.p.k.

Na gruncie przedmiotowej sprawy doszło do prawomocnego przejęcia wykonania kary 7 lat pozbawienia wolności, orzeczonej przez wymiar sprawiedliwości w Austrii, bez żadnej ingerencji w jej wymiar, czy też w zakres winy oskarżonego. W tej sytuacji aktualny jest pogląd prezentowany w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego o niedopuszczalności wniosku o wznowienie postępowania w sprawach, które nie dotyczą bezpośrednio przedmiotu procesu

(por.post.SN z dnia 6.02.2014r., sygn. akt III KO 82/13, LEX 1427416). Na skutek przedmiotowego postępowania – co podkreślono w zaskarżonym zarządzeniu – doszło jedynie do wydania rozstrzygnięcia o charakterze procesowym. Bez wątpienia nie miało więc to postępowanie takiego charakteru, którego przedmiot dotyczył odpowiedzialności karnej A. S. . Skoro więc nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania w sprawie to sposób procedowania podczas jego nieobecności na posiedzeniu w przedmiocie przejęcia do wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności zażalenia. Poza wszystkim wydaje się, że u podstaw zarzutów formułowanych przez skazanego A. S. leży błędne jego wyobrażenie o przysługującym prawie swobodnego wyboru kraju, w którym orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności ma być wykonywana.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.